STÍNY
ATEIRONU
SANDY BRYGAN

STÍNY ATEIRONU

SANDY BRYGAN

Titul: Stíny Ateironu
Autor: Sandy Brygan
Cover: Sandy Brygan
Jazyk: český
Vydání a publikované verze:
1.vydání © 2025;
Nakladatel / Vydavatel: Sandy Brygan;
Vydáno na vlastní náklady
Místo a rok vydání: Sveta Jelena © 2025
https://sandybrygan.blloxo.com

-1-

Vítr vanul od hor a hvízdal v mezerách mezi trámy nízké dřevěné chalupy. Byl to zvuk, který Tharin znal celý svůj život. Stál u kamenného krbu a míchal hustou zeleninovou polévku. Jeho pohyby byly jisté, vycvičené léty každodenní práce.

I v šeru příbytku bylo vidět, že není obyčejným sedlákem. Byl vysoký, s širokými rameny a pažemi zocelenými nošením vody, sečením dřeva a obděláváním tvrdé půdy. Husté, tmavé, téměř černé vlasy mu spadaly volně na ramena, ač byly staženy jednoduchou koženou šňůrkou, aby mu nepřekážely při práci. V rysech jeho pěkné tváře, orámované náznakem tmavých vousů, se zračila síla, ale v zelených očích barvy jarního lesa nebyla ani stopa krutosti. Byl to klidný, téměř zádumčivý pohled člověka zvyklého více naslouchat než mluvit. Měl na sobě prostou, hrubou košili a kožené kalhoty, oděv člověka, jehož jediným bohatstvím bylo jeho zdraví a pracovitost.

Od kotlíku se otočil k posteli v rohu místnosti, kde pod hromadou přikrývek ležela jeho matka, Ileana. Její tvář byla propadlá a průsvitná jako starý pergamen a s každým dalším zajíkavým, chraptivým kašlem se zdálo, že se její život ztenčuje o něco víc.
„Tharine…“ vydechla jeho jménem, hlas měla slabý jako šelest listí.

„Tady jsem, matko," řekl tiše, přistoupil k ní a poklekl na dřevěnou podlahu. Vzal její vychrtlou ruku do svých velkých, zemitých dlaní.
„Už… už dlouho jsem věděla, že ten den přijde," začala, slova jí přerušoval dech. „A teď je tady. A já ti musím říct pravdu."

Její oči, dosud zamžené horečkou, se na něj upřely s nečekanou naléhavostí.
„Nejsem… tvou pravou matkou."

Tharin ztuhl. Svět kolem něj se na okamžik zastavil.
„Co… co to říkáš? Určitě blouzníš…"
„Byl jsi… byl jsi nalezené dítě," pokračovala a její prsty se slabě sevřely kolem jeho. „Bylo ti sotva pár týdnů." Zhluboka, trhaně vydechla. „A nechali u tebe… jeden předmět…"

Nedokončila to. Místo toho pokynula rukou k těžké dubové truhle v dalším rohu místnosti. „V té truhle… na dně… pod plátnem… je dřevěná skříňka. Vezmi si to."

S tlukoucím srdcem a myslí plnou chaosu přistoupil k truhle. Odklidil prostěradla a hrubé vlněné deky, až nahmatal na dně malou, tmavou skřínku. Vytáhl ji. Byla nezdobená, ale na dotek těžká. Uvnitř, uložený v měkké látce, ležel masivní stříbrný prsten. Byl zdobený složitým vyrytým symbolem – dravým ptákem, který stál na hřbetě lva. A uprostřed toho všeho, přes dravcovo křídlo, se táhla jemná, ale zřetelná prasklina.

Vrátil se s ním k posteli. Ileana se na prsten podívala s výrazem, v němž se mísila úcta a smutek.
„To je vše, co o tvém původu vím," zašeptala. „Jeden muž kdysi dávno… řekl, že to je znak z Ateironu. Země daleko na východě." Její hlas slábl. „Musíš… musíš jít. Najdi svou krev, Tharine. Zjisti, kdo jsi."
„Nemohu tě opustit, matko!" bránil se.
„Ne… neopouštíš mě," usmála se slabě. „Jen… pokračuješ dál. Slib mi to, synu."

Tharin nesouhlasně kroutil hlavou. Její naléhání, které ji ještě více oslabovalo, ho rozplakalo, a nakonec, zlomený smutkem, její poslední přání slíbil splnit.
„Buď… silný."

Její ruka v té jeho povolila. Hluboký, chraptivý nádech byl poslední. Její hruď se už nezvedla.

Tharin zůstal dlouho klečet, drže její ochablou ruku a v druhé pěsti svíral těžký prsten. Cítil, jak se mu svět rozpadl na kusy.

Následující dny pro něj byly mlhavé. Pohřbil Ileanu pod starou jabloní za domem, na místě, které měla ráda. Sbalil si svůj skromný majetek do brašny: druhou košili, dva kusy čistého plátna, chleba, nůž a ošoupaný kožený kabát, který kdysi patřil jeho adoptivnímu otci, jenž zemřel o mnoho let dříve. Prsten zavěsil na silnou koženou šňůru a uvázal si jej na krk. Schoval ho pod košili, aby cítil jeho chlad a tíhu přímo na kůži.

Vyvedl svého černého hřebce Giona ze stáje. Obrátil se a naposledy pohlédl na chalupu, na pole, která obdělával, na svůj jediný známý domov. Byl to hospodář, syn půdy a klidu. A najednou si uvědomoval, že tenhle jemu jediný známý způsob života končí.

Vylezl do sedla. Gion pod ním zařehtal a odfrkl, jako by se i on loučil se svým domovem a byl na cestu připraven.

„Jeď, příteli," zašeptal a pokynul koni vyrazit směrem k východu.

Opustil svůj jednoduchý život a vydal se vstříc osudu, který pro něj byl před lety ukryt do temnoty dřevěné skříňky.

Slunce se prodíralo korunami stoletých stromů, aby hravě rozptýlilo na cestu pokrytou jehličím a opadaným listím své zlatavé a hřejivé paprsky. Vzduch byl prosycen vlhkým dechem lesa, pachem mechu, tlejícího dřeva a nádechem vzdáleného deště. Cesta, kterou se Tharin na svém černém hřebci poklidně ubíral, byla sotva znatelná, vyšlapaná více zvěří než lidmi, a vinula se mezi kmeny a balvany. Vedla ho do Ateironu, do země, o které slyšel jen útržky legend a šeptaná varování. Nedokázal vnímat krásy přírody. Jeho myšlenky se ubíraly k těžkému stříbrnému prstenu

se symbolem dravce na lvích zádech a jemnou prasklinou, ke smrtelnému loži adoptivní matky a jejím posledním slovům: „*Nejsi můj syn… Byl jsi mi svěřen… s tímto prstenem… Tvůj osud nekončí tady…*“

Zatnul čelist a pokusil se je zahnat. Teď se musel soustředit na přítomnost. Opakovaně se ujišťoval, že má prsten stále zavěšený kolem svého krku. Jediné vodítko k odhalení jeho původu a poslání.

Náhle, zcela bez varování, se z houštiny po jeho pravici ozval praskot větví a z temnoty mezi kapradinami se vymrštila srna. Její srst byla světlá, skoro bílá, oči rozšířené panikou. Vrhla se přímo před Tharinova koně. Hřebec zaržál, vzepjal se na zadní, jeho klidná povaha byla v mžiku ta tam. A v tom okamžiku se z téhož místa vynořil další pohyb. Tichý a smrtící.

Sssssssssssšt.

Vzduch prořízl tenký, svištivý a nakonec dunivý zvuk. Těsně kolem Tharinova boku, tak blízko, že cítil závan vzduchu na své košili, proletěl šíp. Zapíchl se s tupým ťuknutím do kmene buku o dva kroky dál, kde se jeho opeřená část ještě chvěla jako posedlá.

Tharinovo srdce bušilo o sto šest. Kůň sebou znovu trhl, ale instinktivně ho sevřel nohama a pevněji uchopil otěže, aby ho udržel na místě. Jeho oči, ostré jako čepel nože, se upřely k místu, odkud šíp vyletěl. Do temného, neproniknutelného porostu mladých smrčků a ostružiní.

„Klid, klid, Gione,“ mumlal uklidňujícím tónem. Oči měl však upřené do míst, odkud srna vyběhla.

Vše ztichlo. Jen vítr si pohrával s listím a srdce mu bušilo v uších. Až pak se ozval hlas – zřetelný a prosycený vztekem.

„Sakra! Zase vedle! Až ji dostanu, upeču ji zaživa!“

„Kdo je tam?“ zavolal jasným, ale ne konfrontačním hlasem. Jeho slova však okamžitě pohltilo lesní ticho.

Pomalu sesedl a opatrnou rukou přehodil otěže přes krk koně. Nohy mu po několika hodinách v sedle mírně ztuhly. Nechtěl bojovat. Chtěl vědět.

Krok za krokem se blížil k houštině. Oči přivyklé stínu pátraly po jakémkoli pohybu, uši napjaté k prasknutí vnímaly každý závan větru, každé zašustění. A najednou se zpoza mohutného kořene vyčnívajícího ze země, jako by vyrostla ze stínu, vymrštila postava.

Byla to dívka, skoro ještě dítě. Vypadala na třináct, nanejvýš patnáct let. Její tmavé vlasy byly staženy do drsného účesu, tvář pokrývaly špína a stopy po škrábancích od trní. V rukou svírala krátký, ale pevně vypadající luk. Tětiva byla napnuta a na ní seděl šíp s ostře broušeným hrotem. Jeho konec směřoval přímo na Tharinovu hruď.

„Stůj!“ Její hlas byl pronikavý, ale zlomený strachem a vztekem. Ruce se jí chvěly.

Tharin ztuhl. Zvedl volnou ruku, dlaň otevřenou, v univerzálním gestu míru.

„Uklidni se. Jen procházím.“

Dívčiny oči ho sledovaly s panickou nedůvěrou. Tharin stál klidně, i když mu adrenalin zrychlil tep. „Jsem sám…“

V jejích očích zahlédl rozhodnutí. Ten okamžik naprostého, iracionálního přesvědčení, které předchází činu. Její prsty povolily. Tětiva se s krátkým, ostrým prasknutím uvolnila. Tharin, vycvičený letitým lovem, instinktivně uhnul. Byl to pohyb stažený na hranici možností, plynulý a bleskový. Místo hrudi mu šíp zasáhl levou paži. Následoval náhlý, prudký šok a s nášlapem na nerovný kámen pod vrstvou jehličí Tharin ztratil rovnováhu.

Svět se zatočil v kaleidoskopu zelených listů, šedého kamene a dívčiny vyděšené tváře. Padal dozadu, do nečekaně tvrdého náručí trávy a mechu. Dívka se otočila na patě a zmizela v houští tak rychle a tiše, jako by byla jeho součástí. Zůstal po ní jen šelest ustupujících kroků a chvějící se listí ostružiní. Další nebezpečí nehrozilo.

Tharin zůstal ležet na studené zemi. Ztracený mezi bolestí, šokem a otázkou, co se tu vlastně stalo, lapal po dechu a snažil se zhodnotit situaci. Bolest v ruce byla ostrá a pulzující. Šíp tepavě pulzoval v ráně jako žhavé železo. Opatrně rukou pohnul. Bolelo to jako čert, ale naštěstí byla zasažena jen svalová tkáň.

Pomalu, s povzdechem, který byl stejně unavený jako zlomený, se posadil. Pravou rukou, která se mu chvěla, a se zaťatými zuby a silným zaúpěním, ho vyrval z masa. S přívalem nové, ostřejší bolesti krev vytryskla silněji. Z hrdla se mu vydralo zvířecí zasténání, které přešlo ve vztekem prosycenou kletbu. Aby zastavil proud krve, sundal si ze zápěstí proužek látky, kterým si ho zpevňoval, a podvázal si jím ruku těsně nad ránou.

Teprve poté se zvedl na nohy. Stál pevně, ale svět kolem něj najednou vypadal jinak. Byl to cizí svět – takový, který měl své stráže, své hranice a své nepřátele.

Gion nervózně přešlapoval a jeho nozdry se zrychleně rozšiřovaly, ale neochvějná věrnost ho držela na místě. Tharin k němu došel a opřel se o jeho teplý, svalnatý bok. Cítil, jak se navzájem uklidňují.

„No vida, příteli," zašeptal do jeho srsti. Přitiskl si poraněnou ruku k tělu a podíval se směrem, kam dívka utekla.

„Vítej doma," zamumlal pro sebe, hlas chraplavý bolestí i údivem. A pak se zasmál. Krátce, hořce, ale upřímně.

Odhodlání ho vyšvihlo zpět do sedla a jeho oči se ještě jednou zadívaly do houštiny, ve které mladá útočnice zmizela.

„Jeď!" pobídl Giona s dodáním mlasknutí.

Cesta se konečně začala svažovat z lesnatých kopců do širšího údolí, kde stromy postupně řídly a ustupovaly pastvinám a obdělávaným polím. Vzduch zaměnil část vlhkého chladu lesa za vůni kouře, hnoje a pečeného chleba – obyčejné, ale o to vítanější vůně. Na rozcestí, kde se stezka střetávala s širší, uježděnou cestou, uzřel postavu. Byl to starý muž, opírající se o hůl a pomalu cupitající s vrzajícím trakařem naloženým dřívím. Vypadal jako součást krajiny, jako starý kořen, který tu někde vyrostl z půdy. Tharinova naděje vzplanula.

„Prosím vás, starý otče!“ zavolal, ještě než došel k němu. „Jak daleko je Ateiron?“

Stařec se zastavil, opřel svůj postoj pevněji o zadní nohu a zvedl k Tharinovi vrásčitou tvář, sešlapanou časem jako ta cesta pod jejich nohama. Jeho oči, bledé a moudré, ho pozorně změřily.

„Celý tenhle kraj je část Ateironu, synku,“ odpověděl chraplavým, ale vlídným hlasem.

Tharin seskočil z koně.

„Opravdu?“

„Od Šedivých hřebenů Silenu až k Zeleným údolím Darvenu, která od sebe odděluje Litheron. Záleží, kterou část Ateroinu hledáš. Jsou tu místa, kam se chodí, a místa, kam se nechodí. Osady, které se mezi sebou zdraví, a ty, co po sobě střílejí šípy.“

Jeho pohled klesl k Tharinově levé ruce, kterou si instinktivně držel. Krev už přestala téct, ale

zaschlá skvrna na rukávu a marně zakrývaná bolest byly nepřehlédnutelné.

„Vidím, že nejsi odsud, mládenče," pokračoval stařec, aniž čekal na odpověď. „A podle toho pohledu ani z žádného sousedství. A ta ruka…" Zavrtěl hlavou. „To není dílo větve nebo kamene. To je práce železa."

Tharin jen mlčky přikývl. Neměl sílu lhát ani vysvětlovat. Cítil se nesmírně unavený a průhledný. Cesta, nedostatek spánku a to nečekané setkání z něj vysály veškerou energii.

Stařec se otočil a pokynul hlavou po cestě, která vedla k malé dřevěné chalupě s doškovou střechou, částečně skryté za hruškou. Kouř se linul z komína.

„Pojď. Mám doma byliny a čistou vodu. Ránu je potřeba vyčistit, než se do ní pustí zlý duch. A vypadá to, že mimo jiné potřebujete oba odpočinek."

Nabídka byla tak prostá a upřímná, že Tharin nemohl ani pomyslet na odmítnutí. Cítil, jak se něco v jeho nitru uvolňuje. Byl to první projev nezištné lidskosti, na který od svého opuštění domova s Gionem narazili.

„Děkuji," vydechl slova, která zněla trapně málo v porovnání s vděčností, kterou cítil. „Vážně… děkuji."

„Není zač, synku," mávl stařec rukou a pomalu se vydal k chalupě. „V těchto časech bychom si měli pomáhat. A starý Orin ještě nikdy neodmítl poutníka s prázdným pohledem a krvácející rukou. Tedy," dodal s nádechem hořkého humoru, „pokud ten

pohled nebyl nepřátelský. Tak pojď, ať ti můžu toho ducha z té rány vyhnat dřív, než se v ní zabydlí.“

Tharin se zhluboka nadechl. S Gionem po boku následoval starce k chalupě, k prvnímu ostrůvku bezpečí v moři neznámého světa.

Hřebec hlasitě odfrkl, když se přiblížili k nízké dřevěné ohradě, která vymezovala dvorek u chalupy. Pach sena, kouře a bylin se tu mísil v těžkém, ale uklidňujícím oparu.

„Napoj koně. Pod tou střechou najdeš seno, žlab a vědro.“

Tharin přikývl. Zavedl Giona pod přístřešek, kde se válela stará sedlová deka a několik kusů harampádí. Uvolnil koně ze sedla, sundal mu postroj a nalil mu do žlabu čistou vodu. Zvíře do ní ponořilo tlamu a hltavě pilo. Tharin mu mezitím pohladil boky a zkontroloval, zda mu les nevrazil nějaký trn do kůže. Když se přesvědčil, že je kůň v pořádku, naposledy ho poplácal po krku.

„Díky, příteli,“ zašeptal. „Zvládl jsi toho víc než já.“

Gion na něj pohlédl jedním tmavým okem, jako by rozuměl, a pak se vrátil k žlabu.

Až když se ujistil, že jeho věrný společník je v suchu a má co žvýkat, následoval Orina dovnitř. Z vnitřku se linula vůně domova, který zažil časy lepší i horší.

„Pojď dál,“ vybídl ho Orin. „A dávej pozor na ten práh, rád se připlete pod nohama.“

Uvnitř chalupy bylo teplo a útulno. V rohu plápolal malý ohníček pod zavěšeným kotlíkem. Po stěnách visely svazky usušených bylin, některé Tharin poznal, jiné ne. Orin položil na stůl hliněnou misku, džbán s vodou, masti a kusy čistého plátna. A zatímco do misky odlil trochu vroucí vody z kotlíku a mísil ji s vodou ze džbánu, přikázal mladíkovi:
„Odhrň si košili," tentokrát bez obvyklé vlídnosti — ale nešlo o tvrdost, spíš o soustředění.

Tharin si opatrně sundal plášť a stáhl košili z ramene, zatímco si sedal na lavici. Krev zaschlá kolem rány se táhla až k lokti. Šíp byl sice venku, ale jeho důsledek měl svou váhu. Orin se nad ním sklonil, s vrásčitou tváří nakloněnou tak blízko, až Tharin viděl každou linku, každý letitý záhyb zkušeností.
„Tak, mládenče," začal stařec, když jemně omýval zaschlou krev z Tharinova předloktí. „Jak se vlastně jmenuješ? A co tě žene do Ateironu? V tvých očích nečtu touhu po dobrodružství…"
„Jsem Tharin," odpověděl a zhluboka se nadechl.
„Odkud pocházíš, Tharine?"
„Vlastně… jsem nalezenec, vychovaný daleko odsud." Těžce polkl. „A vy jste Orin, správně?"
„Ano," přikývl starý muž. „Tak mi říkají ti, kteří mě tu ještě pamatují."
„Jste z Ateironu?" zeptal se Tharin neochvějně, i když věděl, že otázka může být příliš přímá.

O AUTORCE

Sandy Brygan je pseudonym autorky krátkých, převážně romantických příběhů, která se narodila v České republice roku 1985. Pobývá v zahraničí, kde se vdala a zanedlouho i rozvedla. Jako jedináček svých umělecky založených rodičů měla v sobě zakořeněnou lásku k umění a kreativitě od raného dětství. Dnes se aktivně věnuje psaní textů a elektronických knih, tvorbě hudebních skladeb, malování obrazů a digitální tvorbě.

Jedním z charakteristických rysů psané tvorby Sandy Brygan je její tendence nepodávat detailní popisy prostředí. Tím vytváří prostor pro čtenářovu fantazii, aby si sám vytvořili vlastní vize. Tím spíše se autorka zaměřuje na emocionální aspekty. Svá díla nepředkládá korekturám, neboť věří, že zachování původního ducha a stylu je důležitější než perfektní gramatika, čímž se pro mnohé stala inspirací. Autorčino cílem je probudit emocionální hloubku a představivost svých čtenářů. Přestože jsou její literární díla záměrně psaná nenáročnou formou, mohou ve vás vzbudit nemálo životních otázek a zanechat silný dojem.

Jejím prvním zveřejněným dílem byl autobiografický příběh nazvaný *Bez sublimace*, který publikovala na začátku srpna 2013. Tento příběh ukázal, že autorka má odvahu odhalit její vlastní

složité emocionální stavy doprovázející různé životní situace. Zanedlouho po svém literárním debutu vydala své druhé dílo pod titulem *Plán obchodníka*, které se v té době stalo nejprodávanějším dílem. Jím zároveň představuje první část souboru krátkých, smyšlených příběhů *Povídky do kabelky*. Tímto dílem se rychle katapultovala na seznam deseti nejprodávanějších elektronických knih měsíce na prodejním serveru *Ráj knih*.

Poznali jste se v příběhu?

Veškerá možná podobnost je čistě náhodná. Příběh, všechna jména, postavy a události zobrazené v této inscenaci jsou fiktivní. Žádná identifikace se skutečnými osobami (živými nebo zesnulými), jmény, názvy, místy, budovami a produkty není úmyslná a ani by neměla být vyvozována.

.

Copyright © 1. a následná vydání;
(2025) Stíny Ateironu; Sandy Brygan
Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace, ani její celek, nesmí být reprodukována, distribuována nebo přenášena v jakékoli formě nebo jakýmikoli prostředky, včetně fotokopírování, nahrávání nebo jiných elektronických nebo mechanických metod, bez předchozího písemného souhlasu vydavatele, s výjimkou případů povolených autorským zákonem. V případě žádostí o povolení kontaktujte vydavatele / autora.

Titul: Stíny Ateironu
Autor: Sandy Brygan
Cover: Sandy Brygan
Jazyk: český
Vydání a publikované verze:
1.vydání © 2025;
Nakladatel / Vydavatel: Sandy Brygan;
Vydáno na vlastní náklady
Místo a rok vydání: Sveta Jelena © 2025
https://sandybrygan.blloxo.com
UKÁZKA TEXTU

SANDY BRYGAN

STÍNY ATEIRONU

Jedna země tří světů...

Tharinův příběh nezačíná výkřikem do tmy, ale tichým přiznáním umírající ženy, která ho vychovala. Odhalení a její poslední přání ženou Tharina do Ateironu – do země roztrhané mezi znepřátelené tábory, kde každý jeho krok může být tím posledním.

SB

SVETA JELENA © 2025, SANDY BRYGAN
VYDÁNO NA VLASTNÍ NÁKLADY